

holdes; og havde man da i sidste Stykke, hvor der staaer: „de i denne Paragraph nævnte Love opføres issp.“ sat: „bevilges“, vilde det være tydeligt, at de bestemte Summer kun bevilgedes eengang; thi der, paa Tillægsbevillingen, vilde det jo være bestemte Summer, som man bevilgede, hvorimod man, naar der paa det første Sted staaer „bevilges“ og ikke paa det andet Sted, forudsætter, at hvad der kommer paa Tillægsbevillingen, var allerede bevilget. Jeg synes heller ikke, at man ligefrem kan sige, at det, at man giver en Bemyndigelse, til at afholde ubestemte Udgifter, i strengere Forstand er en Bevilling paa Finantsloven. Hvis det havde staaet saaledes, saa havde det været tydeligere; men den høitærede Minister har ganske Ret i, at det samme bevilges, ikke to Gange. Man kan derfor vist uden Betænkelighed lade det staae, som det staaer. Forresten skal jeg gjerne erkjende, at det vilde være mere korrekt og ønskeligt, hvis man, som den ærede Minister har sagt, kunde opføre, ligesom under Nr. 4, de bestemte Summer ligesom for den tilsvarende Lov.

Wessely: Ja, det maa dog være mig tilladt at opholde den ærede Forsamling endnu et Par Dieblkke med nogle Bemærkninger. Den første ærede Taler, der havde Ordet og som sidder bag ved mig (Vjerring), aabnede sit Foredrag med den Bemærkning, at det var meget let at holde sig til Principerne, og at det ikke var vanskeligt at godtgjøre Rigtigheden af en Sag, naar man blot holdt sig til dem, men at det kom an paa i det praktiske Liv at udføre, hvad der forelaa, og at man i det praktiske Liv stundom maatte afvige fra Principerne. Jeg skal ikke gaae ind paa at gjendrive denne Sætning, thi den forekommer mig i sig selv at indeholde en Modsigelse. Et Princip er rigtigt, naar det kan anvendes i Praxis; naar det ikke kan anvendes der, tror jeg ikke, at det er rigtigt. Det skal jeg imidlertid, som sagt, ikke her gaae videre ind paa. Men hvad den ærede Taler glænte, var, at jeg havde fremsat min Anskuelse for at komme til et praktisk Resultat, nemlig for at faae det klarer, hvad der var Realiteten i Finantsloven, og hvad der var det Formelle. Jeg fremsatte

min Betragtning for at godtgjøre, at Realiteten i Finantsloven er Bevillingen, og det er den Sætning, som endnu ikke er bleven modsagt af nogen af de ærede Talere. Naar der altsaa er Tale om en dobbelt Bevilling, saa er det ikke noget Formspørgsmaal, men et Realitetsspørgsmaal. Den ærede Landstingsmand gjorde fremdeles opmærksom paa, at det var et Brud paa Overenskomsten. Jeg skal erindre om, at jeg ved mit første Foredrag udtrykkelig har forvaret mig derimod; jeg har udtrykkelig erklæret, at jeg ansaae Overenskomsten for at være fuldelig overholdt, og at jeg altsaa ikke kunde tilraade den nærværende Forsamling at gjøre Brud paa en Overenskomst, som man har overholdt fra den anden Side. Det forekommer mig at være en Selvsøgel. Men min Argumentation gik ud paa, at den Nødvendighed, som havde hidført § 16, ikke længer var tilstede, og da Aarsagen til § 16 var hævet, meente jeg, at der Intet var til Hinder for at lade § 16 gaae ud. Derpaa troer jeg, at der paa ingen Maade kan siges at foreligge noget Forslag til Brud paa en Overenskomst. Den meget ærede Minister gav en Fremstilling af Finantsloven, hvorved han erkjendte, at Bevillingen var det Principale, men at den i selve Lovens deelte sig i forskellige Punkter, og at Finantsloven tillige var et Overflag over Indtægter og Udgifter, saaledes som det er foretrevet i Grundloven. Det forekommer mig nu, at deri ikke ligger nogen Forskjellighed i Betragtningen. Jeg er slet ikke gaaet ud paa at omtale, hvorledes Bevillingen fremtræder. Det er jo klart, at den enkelte Bevilling er en Deel af den hele Bevilling, og at der altsaa ikke derpaa opstaaer nogen Modsigelse. Den ene Betragtning derimod, som jeg havde gjort gjældende med Hen syn til Udtrykkene „inden Begyndelsen af Finantsaaret 1862—63“, blev af den ærede Landstingsmand, der først havde Ordet efter mig (Vjerring), aldeles ikke berørt. Den meget ærede Finantsminister gik meget let hen herover, og han indlod sig slet ikke paa at svække de Argumenter, jeg havde anført, eller den Betragtning, jeg havde gjort gjældende. Han hittede blot, at der ingen Fare var, da der var saa lang Tid til 1ste April 1862. Jeg vil ikke nægte, at det forekommer mig at være en